

наш бос. Буде комерційні пропозиції робити. Та ти не зважай. Відтягнись по повній!

– Щось не хочеться мені туди йти! – противився Віктор.

– Ти мені друг? Друг! А друзі один одного не кидають у біді! – наполягав Костик. – От і ти не кидай!

Корпоратив відбувався в ресторані за містом. Друзі прибули туди на Костиковому авто. Віктор навіть костюм для такої нагоди купив.

Попрямували до зали. Тут, звісно, вирував жіночий квітник із юних, молодих і не надто молодих дам. Останні, щоправда, терлися ближче до стін. Вечірні сукні, дорогі прикраси, блиск очей і зачісок, яскравий макіяж нагадував про те, що жінки вийшли на полювання за своїм щастям.

Костик перш за все підвів Віктора до свого шефа. Познайти. Той стояв майже в центрі зали під ручку з тонконогою, високою білявкою з виблискують нафарбованими темною помадою губами. Перекинувшись із ним кількома словами, Віктор пішов блукати залом. Почувався самотнім. До нього підійшло кілька жіночок з улесливими посмішками і словами. Він галантно поцокався з ними келихом шампанського, яке розносили...

Нарешті сіли за столи. Віктор опинився поруч з ефектною блондинкою в окулярах. Вона весь час намагалася звернути на себе його увагу. Зверталася з тим або тим проханням, розповідала веселенькі історії, з яких сама й сміялася. Між іншим повідомила, що незаміжня. Дітей не має. Живе сама у квартирі на проспекті Володимирському. А так хочеться сімейного затишку, розуміння, тепла, ласки, любові... З іншого боку до Вікторового плеча постійно притискала повногруда шатенка – миловидна, тілиста жіночка. Вона була менш розумна, але до сміху настирлива. Щоразу намагалася підкласти Вікторові в тарілку чогось смачненького і, перебиваючи блондинку тонким сердитим голосом, прямо таки пашіла від злості, коли Віктор пробував бодай озватися до тієї словом.

Шатенка на зло всім першою набилася на танець із гостем. Вона міцно тулилася до Віктора і, здається, ладна була вискочити з короткої, вище колін, сукні, що тісно облягала її розкішні боки...

Перетанцювавши з більшою частиною жіноцтва і перезнайомившись із найбільш привабливими, Віктор очікував, що вечір закінчиться довгим тиннянням околицями ресторану, ніжними зітханнями і зізнаннями та бурхливою ніччю після повернення в Лубни.

«Ота блондинка в окулярах – нічого так, – вирішив він подумки, обираючи собі даму. – Досить розумна і без претензій на продовження стосунків».

І тут погляд Віктора спіткнувся об лице жінки середніх років у кінці столу. Очі... Де він бачив ці блакитно-сині очі? Віктор струснув головою. Глянув іще раз і... обімлів. Це була ВОНА! Одразу в спогадах промчали миті весняного парку. Сонячний день. І дівчинка в білому фартушку і з двома косичками урозліг. А ще – кульбаби. Море жовтих, пухнастих, немов курчата, кульбаб!

Віктор виждав хвилину, а потім підвівся й пішов, прихопивши із собою фужер, до неї – жінки з блакитно-синіми очима.

– Привіт! – мовив, і голос його здригнувся й захрипів.

– Горло? – запитала жінка. – Ви сьогодні дуже багато говорили...

– Так, – сказав Віктор.

І раптом усе змінилося. Упродовж вечора він більше не відходив від непримітної з-поміж жіноцтва фірми працівниці, дещо грубо відшив кількох найбільш настирливих пасій. Шатенка аж розридалася від образи та, найнявши таксі, поїхала в Лубни. Інші не розуміли, чому, як такий чоловік крутиться біля звичайної бухгалтерки, сірої канцелярської миші, вдови, якою весь час затикають дірки на роботі?..

Дивно, але той корпоратив поєднав два самотні серця. Віктор переїхав у Лубни. Працює менеджером на заводі й увесь світиться щастям!

СКАРБ

Ну що може відбуватися у звичайному собі селі? Хіба сусідки полаються за курку, що перелетіла через паркан та помідори понадкльовувала, а чи молодики в клубі ввечері поб'ються!

А тут трапилося таке! Але цьому випадку передувала давня історія. Жили поряд старезний дід та одна хороша сім'я – Іван і Тетяна. Його, як дід зібрався помирати, покликав він до себе сусідів і передав їм у спадок свою хатину. Хатина не найкраща, але й жити в ній можна – цегляна, 1965 року побудови. Сказав:

– Ми з бабою удвох її зводили, на дітей сподівалися... Та Бог дітей не дав, а труна – без кишень: нічого на той світ не візьмеш. А я й радий, що одна смерть непідкупна, до всіх однакова – що до бідного, що до багатого! Так ото хай моє добро вам послугує, дітям вашим буде, бач, старша ваша – дівка на виданні! А мені, може, коли свічку в церкві поставите на помин душі! Нічого більше мені й не треба...

А за тиждень чи два помер старий!

Зраділи Іван і Тетяна. Вірніше, як зраділи? Посумували, що людина відійшла. Та воно довго за чужим плакати не доводиться. А вони й дев'ятини відбули, і сороковини справили.

А дід – ніби у воду дивився: через півроку зігнали доньці весілля і, залишивши молодятam свій будинок, переїхали жити в дідову хату. Та тільки відтоді став покійник Іванові снитися. Приходить, буцім, до хати, сідає на лаві, якої давно вже немає, – викинули, бо стара й шашелем побита була... Словом, негодяща. Отож сідає дід на лаві й починає говорити:

– Я все вам для повного щастя віддав: і хату, і сарай, і гараж, чого ж ви не заберете в гаражі подароване?!

Дивуються Іван і Тетяна: та ж вони в дідовій хаті живуть, дідовим сараєм користуються, у дідовому гаражі машину свою ставлять, та й у дворі, на городі – повноправні господарі! Уже і свічку за помин дідової душі ставили, і в газету поминання писали – з фотознімком великим, і священника освятити хату закликали, і екстрасенсів – потратилися – з сусідньої області привозили, все як годиться! Ні!

Покійник час від часу знову являється Іванові вві сні й одне і те ж говорить:

– Я все вам для повного щастя віддав: і хату, і сарай, і гараж, чого ж ви не заберете в гаражі подароване?!

Уже думали, чи не на смерть той дід сниться. Та ні таки... Всі в родині живі, здорові. Онучата з'явилися...

Уже й цукерки за царство небесне роздавали й чого тільки не робили – дід сниться і все вимагає забрати подарований скарб. Не стерпів Іван – запросив кума Сергія з металошукачем продзвонити бетоновану підлогу в гаражі, а заодно і в сараї, чи не закопано там бува чого. Той прийшов, довго водив рамкою по закутках.

– Ні, – каже, – нема тут нічого металевого – ні золота, ні бодай якого залізччя. Збрехав вам дід!

Отак і жили у страху років вісім. Чекаючи, коли покійник наступного разу насниться. І так уже дід допік, що відважився Іван бетон зняти! Воно хоч і

шкода, і затратно, і нерозумно – дружина плаче: зовсім з глузду благовірний зіскочив – та спокій дорожчий. Найняв робітників, і заходилися вони ломами та кувалдами підлогу крушити. А вона ж мов той камінь! Працювали цілі свята – чотири дні! Нічого!!! І підлоги – нема: лежить посеред дворища купою битого бетону. Тетяна лає Івана на чім світ стоїть! Розмовляти з ним перестала... Хоч обід для робітників готувала всі чотири дні справно. Ще й чарчину, й не одну, – наливала.

А тільки-но роботу закінчили, першої ж ночі прийшов дід уві сні знову. Тепер уже до Тетяни і знову за своє:

– Я все вам для повного щастя віддав: і хату, і сарай, і гараж, чого ж ви не заберете в гаражі подароване?!

Після того жінці вже не спалося до самісінького ранку. Ще й гроза вночі бушувала. А ближче до обіду вийшов Іван до гаража й наткнувся в кутку при вході на невелику діру в землі.

– Нора, чи що? – подумав.

А потім таки роздивився, що то вода з-під воріт ямку ту промила. Узяв заступ із сараю і почав ту діру розширяти. Скільки там разів копнув – вузьке скляне горло старого – ще часів Панька – бутля побачив, міцно закорковане деревом і сургучем залите. Розхитав той бутель за горлечко і витяг на світ божий. Глянув – прозора рідина в ньому. На дні, щоправда, на палець осаду від довгого зберігання утворилося. Відкоркував – так і є: самогон!

Покликав дружину. Та тільки руками сплеснула! І треба ж! Таки правдивим сон виявився! Але якою ціною! Гараж розкурочили. І жодного прибутку – витрати одні.

Оковиту, звісно ж, вилили – побоялися пити. Мало що...

А от восьмирічний кошмар для сім'ї скінчився – дід уві сні приходити перестав. Видно, заспокоїлася нарешті його невмируща добра душа...

СТАРА ДІВА

Марині сорок із невеличким хвостиком. Заміжною не була. Тож уважається старою дівочою. Хоч яка вона стара? Але гляне на себе в дзеркало і зітхне – кого намагається обдурити? Дітей нема, з чоловіками не особливо зустрічалася... Бо все траплялися їй якісь дивнуваті – то худий та сутулий, то лисий як бубон, то мружиться й зубами виблискує, здається, що шкіри йому на все обличчя не вистачає: очі примружить – рот відкривається в усмішці... Жах.

Вона вже і в Інтернеті знайомитися пробувала: то сексуально заморочені пишуть, то самодури або ще гірше – збоченці якісь. А то нарциси самозакохані

чи егоїсти непробудні трапляються. Вимоги до своєї обраниці захмарні, а до себе – суцільні поблажки. Ні розуму, ні інтелекту. На п'ятій хвилині розмови немає про що говорити.

А все чому? Марина знає й сумно зітхає... Бо ворожка, до якої ходила в молодості, підозрює, правду їй сказала...

Було все років із п'ятнадцять тому, коли навчалася Марина в університеті. Дівчата з хлопцями зустрічаються, заміж виходять. А в неї все не складається бодай вулицею з парубком пройтися, хоч би до прохідної гуртожитку. Порадила їй тоді подруга Ірина: